

Arrest

nr. 153 673 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 september 2009 een asielaanvraag in en verklaarde hierbij op 2 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 9 december 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

- 1.3. Bij arrest nr. 42 526 van 28 april 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.
- 1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 mei 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 mei 2010 ter kennis gebracht.
- 1.5. Op 6 januari 2011 en op 9 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.6. Verzoeker werd op 2 april 2011 aangetroffen bij een woninginbraak en op 3 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.
- 1.7. Op 14 november 2011 werd verzoeker op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal en er werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 december 2011 nadat verzoeker werd aangetroffen door de politiediensten toen hij overlast veroorzaakte in een wassalon de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.9. Op 19 maart 2012, 28 maart 2012, 12 april 2012, 22 mei 2012 en 4 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker telkens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 september 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.
- 1.11. Op 21 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.12. Verzoeker werd op 22 april 2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van zeven maanden wegens diefstal met braak. Verzoeker tekende verzet aan tegen dit vonnis.
- 1.13. Op 6 mei 2013 en op 28 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.14. Verzoeker en S.L., een Belgische onderdaan, meldden zich op 10 februari 2015 aan bij de diensten van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende om een verklaring tot wettelijke samenwoning te laten registreren.
- 1.15. De substituut-procureur bij het parket te Brugge gaf op 27 april 2015 een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende omtrent de vraag of een verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en S.L. kon worden geregistreerd.
- 1.16. Verzoeker werd op 22 januari 2015 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden wegens opzettelijke slagen.
- 1.17. Op 24 februari 2015 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.
- 1.18. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende weigerde op 5 juni 2015 over te gaan tot de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en S.L.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2015 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Algerije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Openbare orde

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten: diefstal met braak, inklimming. valse sleutels: 7m Gev. Brugge-dd. 18.04.2014.

Betrokkene heeft een wettelijke samenwoning afgesloten met mevrouw [L.S.]. Uit het schrijven van het Parket Brugge dd. 27.04.2015 blijkt dat deze samenwoont een schijnsamenwoning is. Dit is in strijd met de openbare orde.

Verder blijkt dat de politie reeds meerdere malen is moeten tussenkomen in het gezin:

IV.14681/13 dd. 09.06.2013: opzettelijke slagen-vechtpartij: twee meldingen van man die vrouw aan het mishandelen is.

IV 277706/13 dd. 28.09.2013: feitelijkeheden en lichte gewelddaden

Dochter van mevrouw [L.] heeft slagen gekregen van de heer [B.H.].

IV 13891/14 dd 20.05.2014: huiselijke moeilijkheden/gezinsconflict

Betrokkene kreeg op 06.05.2013 een bijlage 13 septies om de volgende redenen:

° Betrokkene is gekend onder verschillende aliasen: [B.H.] 26.06.1983- [H.B.] 26.06.1983- [H.B.]16.06.1983- [B.H.] 26.06.1983.

° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 02.06.2010-06.01.2011-14.11.2011-20.03.2012-28.03.2012-22.05.2012-22.12.2012

° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 29.09.2012.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Uit het feit dat betrokkene een ernstig misdrijf begaan heeft, zich gewelddadig gedraagt tegenover zijn partner (+ dochter van de partner), zich niets aantrekt van de hem opgelegde maatregelen, blijkt duidelijk dat hij zich niet verantwoordelijk gedraagt tegenover zijn partner en het gezin. Het voornoemde is van die aard dat een regulier verblijf in België niet kan gerechtvaardigd worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 40ter en 43 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Enig onderdeel: schending van het aangevoerde middel, doordat de overheid geen afweging heeft gemaakt tussen het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid en de belangen die verzoeker heeft in het Rijk, waaronder zijn gezins- en familieleven.

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden in op basis van zijn relatie met mevrouw [S.L.], met Belgische nationaliteit.

De aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden op grond van artikel 40ter Vw. werd verzoeker geweigerd, op grond van artikel 43 Vw, zeggende dat het verblijf van verzoeker ongewenst is door zijn persoonlijk gedrag, omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er werd verwezen naar een veroordeling wegens diefstal met braak, interventies van de politie in het gezin van verzoeker, en het negatief advies van de Procureur des Konings te BRUGGE in het kader van een onderzoek schijnsamenwoning.

Artikel 43 Vw. bepaalt [...]:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)”

Uit deze bepaling volgt dat verwerende partij een aantal afwegingen moet maken.

Vooreerst dient onderzocht te worden of de aangevoerde feiten verband houden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Indien er strafrechtelijke feiten worden aangebracht, dient onderzocht te worden of deze een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving (zie bv. RvV 30 maart 2015, nr. 142 320).

Het komt daarbij toe aan verwerende partij om aan te duiden op welke manier vroegere strafrechtelijke feiten een actuele bedreiging vormen op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Zo oordeelde Uw Raad (RvV 26 februari 2015 nr. 139 680; [...]):

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EU van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat bij de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn in het bijzonder een afweging dient plaats te vinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, die ‘actueel’ moet worden beoordeeld, d.w.z. ten tijde van het verwijderingsbesluit (cf. HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, § § 77-79), afgemeten aan met name de ,opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29),

(...)

De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota wederom ingaat op de laakbare aard en de ernst van druggerelateerde criminaliteit, maar er niet in slaagt concreet aan te duiden uit welk element in de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat verzoeker thans een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er is geen sprake van een afweging zoals vereist door de jurisprudentie van het Hof van Justitie dienaangaande. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij mee dat de actualiteit niet vereist dat er meerdere veroordelingen of recente veroordelingen zouden zijn. Daargelaten de vraag of deze overweging pertinent is, kan er omtrent de verhouding tussen de eenmalige veroordeling uit 2007 en de actuele bedreiging voor de samenleving niets in de bestreden beslissing worden teruggevonden.

Er is sprake van een miskennen van de motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet.”

In dat opzicht merkt verzoeker op dat verwerende partij verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van 18 april 2014, alsmede naar interventies van de politie, daterend van 9 juni 2013, van 28 september 2013 en van 20 mei 2014.

Thans zit verzoeker zijn straf uit in het kader van het elektronisch toezicht. Hij on[t]trekt zich met andere woorden niet aan de tenuitvoerlegging van zijn straf.

Verwerende partij vermeldt dit niet in de bestreden beslissing. Verwerende partij vermeldt evenmin of er, rekening houdende met het huidige ondergaan van de straf, recidivegevaar is in hoofde van verzoeker. Nog minder motiveert verwerende partij wat de verhouding is tussen de vroegere veroordeling/interventies, en de actuele bedreiging van de samenleving.

Te meer daar de interventies trouwens hun oorsprong vonden in een alcoholproblematiek van mevrouw [L.], hetgeen zowel verzoeker als mevrouw [L.] hebben aangegeven in het kader van het onderzoek naar schijnsamenwoning.

De toepassing van artikel 43 Vw. verbiedt niet dat er rekening wordt gehouden met deze vroegere strafrechtelijke feiten (zie bv. RvV 5 maart 2015 nr. 140 351), doch verwerende partij dient wel uiteen te zetten waarom deze strafrechtelijke feiten volgens hem op heden een bedreiging vormen voor de openbare orde/nationale veiligheid.

Door dat niet te doen, miskent verwerende partij haar motiveringsplicht in het licht van artikel 43 juncto artikel 62 Vw.

Anderzijds dient verwerende partij ook een afweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland, nr. 54273/00, §§46-48):

“46. (...) To that end they have the power to deport aliens convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (...).

47. Accordingly, the Court's task consists in ascertaining whether in the circumstances the refusal to renew the applicant's residence permit struck a fair balance between the relevant interests, namely the applicant's right to respect for his family life, on the one hand, and the prevention of disorder or crime, on the other.

48. (...) In assessing the relevant criteria in such a case, the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the duration of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time which has elapsed since the commission of the offence and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; other factors revealing whether the couple lead a real and genuine family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; and whether there are children in the marriage and, if so, their age.(...)”

Vrije vertaling:

46.(...) Om dat te bewerkstelligen beschikken ze over de mogelijkheid om vreemdelingen die veroordeeld zijn wegens strafrechtelijke inbreuken uit het land te zetten. Echter moeten hun beslissingen in dat kader, indien zij een inbreuk kunnen uitmaken op een recht dat beschermd wordt door paragraaf 1 van artikel 8, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, hetgeen betekent dat ze moeten gerechtvaardigd zijn door een dwingende sociale nood, en in het bijzonder evenredig zijn aan het legitiem doel dat wordt nagestreefd. (...)

47. Bijgevolg bestaat de taak van het Hof eruit na te gaan of er in de omstandigheden dat de vernieuwing van een verblijfsrecht van een aanvrager wordt geweigerd, een redelijke afweging is gemaakt tussen zijn belangen, meer bepaald het recht op respect voor het familieleven van de aanvrager, en het voorkomen van verstoring of criminaliteit anderszijds.

48. (...) Bij het nagaan van de relevante elementen in zo'n zaak, zal het Hof de aard en de ernst van de inbreuk van de aanvrager nagaan; de duur van het verblijf van de aanvrager in het land waar hij zou worden uitgezet; de tijd die is verlopen sinds de inbreuk en het gedrag van de aanvrager sindsdien; de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen; de familiale situatie van de aanvrager, zoals de tijd van zijn huwelijk; andere elementen die wijzen op een echt en oprecht familieleven; of de echtgenoot kennis had van de inbreuk wanneer zij een familiale relatie ontplooiden; en of er kinderen zijn in het huwelijk, en in welk geval, hun leeftijd. (...)

Ook Uw Raad oordeelde reeds eerder dat de banden met het Rijk moeten onderzocht worden, en afgewogen moeten worden tegen overwegingen inzake openbare orde:

“In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).”

(RvV 5 maart 2015, nr. 140 351)

“Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §140).”

(RvV 18 december 2014, nr. 135 326)

Uw Raad stelde zelfs uitdrukkelijk dat op basis van bovengeciteerd arrest van het EHRM criteria (m.n. "Boultif/Üner-criteria") zijn ontwikkeld die de overheid moeten leiden in het treffen van billijke belangenafweging (RvV 18 december 2014, nr. 135 326):

"Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §141). (...)

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- De nationaliteit van de betrokkenen;*
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;*
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. "*

Welnu, uit de bestreden blijkt niet dat er een afweging is gemaakt van de bindingen die verzoeker heeft met het Rijk, en de vriendschappelijke en familiale banden hij heeft in het Rijk.

Zo wordt er niet gemotiveerd omtrent de ondertussen lange verblijfsduur van verzoeker in BELGIË, met name sinds 2009.

Verwerende partij volstond door te oordelen dat de samenwoning met mevrouw [L.] een schijnsamenwoning zou zijn volgens de Procureur des Konings te BRUGGE, en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat bijgevolg voorbij aan de rechtspraak van het Europees Hof, alsmede van Uw Raad, door de inbreuk op artikel 8 EVRM naast zich neer te leggen, en geen afweging te maken van de elementen van privé- en familielevens van verzoeker.

Het oordeel van een Procureur des Konings in het kader van een onderzoek schijnsamenwoning is niet meer dan een advies. Verwerende partij legt niet uit dat zij de Procureur in dit oordeel volgt, noch waarom de samenwoning volgens eigen overwegingen van verwerende partij een schijnsamenwoning zou uitmaken.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat hij sinds februari 2013 samenwoont met mevrouw [L.], en dat zij intussen samen een zoon hebben, geboren op 11 december 2014, die de Belgische nationaliteit heeft.

Uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het bestaan van de zoon van verzoeker.

De zoon werd namelijk op geen enkele manier vermeld in de motivering van verwerende partij.

Nochtans zou de uitwijzing van verzoeker een verregaande negatieve invloed hebben op de relatie met zijn zoon, het uitbouwen van zijn gezinsleven, en de ontplooiing van de opvoeding van zijn zoon, die bovendien nog zeer jong is.

Bovendien hecht het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen (RvV 18 december 2014, nr. 135 326).

Uit het advies van de Procureur des Konings blijkt ten overvloede dat mevrouw [L.] kennis heeft van de veroordeling van verzoeker, en dit reeds had bij het begin van hun relatie.

Er kan bijgevolg niet afgeleid worden of verwerende partij daadwerkelijk een afweging heeft gemaakt tussen de overwegingen inzake openbare orde, en de elementen van gezins- en privéleven.

Verwerende partij schendt bijgevolg de motiveringsplicht.

Daarnaast komt het op grond van de zorgvuldigheidsplicht toe aan verwerende partij om een volledig beeld te vormen van verzoeker en zijn actuele situatie (zie bv. RvV dd. 10 juni 2013, nr. 104 677).

Door dit niet te doen schendt verwerende partij eveneens de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd omdat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft hierbij gewezen op het feit dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens diefstal met braak, dat hij poogde een schijnsamenwoning te bewerkstelligen, dat verschillende politionele tussenkomsten vereist waren ingevolge geweldplegingen door verzoeker, dat verzoeker gekend is onder verschillende aliasen en dat verzoeker weigerde gevolg te geven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en het hem opgelegde inreisverbod niet respecteerde. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder aangegeven toepassing te hebben gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven worden uiteengezet en dat verzoeker in voorliggende zaak niet kan voorhouden dat uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden afgeleid waarom verweerder van oordeel is dat hij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft immers toegelicht dat de politie reeds meerdere malen diende tussen te komen inzake geweldplegingen en conflicten waarbij verzoeker betrokken was en dat verzoeker de conform de Belgische verblijfswetgeving genomen beslissingen naast zich neerlegt. Verweerder heeft derhalve met deze toelichting uiteengezet dat verzoeker recidiveert op het vlak van geweldpleging en het miskennen van de verblijfswetgeving. Verweerder heeft daarnaast ook benadrukt dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens diefstal met braak. De verwijzing naar deze veroordeling laat toe vast te stellen dat verzoeker, naast een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit en de Belgische verblijfswetgeving, ook weinig respect betoont ten aanzien van het eigendomsrecht. De motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verzoeker bijgevolg zonder meer in staat te begrijpen waarom hij ook in de toekomst als een ernstig gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden afgeleid of verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat hij een zoon heeft kan het volstaan te benadrukken dat deze beslissing net een antwoord vormt op zijn vraag om, in functie van zijn zoon, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en hij dus niet kan stellen dat niet blijkt dat verweerder met de aanwezigheid van dit kind in België rekening heeft gehouden. Verzoeker stelt verkeerdelijk dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende in functie van S.L., een vrouw met de Belgische nationaliteit. In voormelde beslissing wordt ook expliciet gesteld dat, gezien het gevaar voor de openbare orde dat

verzoeker vormt, zijn familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Met betrekking tot verweerders overweging dat verzoeker en S.L. een verklaring tot wettelijke samenwoning poogden te laten registreren, dat uit een schrijven van de diensten van de procureur des Konings blijkt dat het gaat om een schijnsamenwoning en dat het creëren van een schijnsituatie in strijd is met de openbare orde voert verzoeker aan dat het parket van Brugge slechts een advies formuleerde en verweerder niet uiteenzet dat hij dit advies volgt of op basis van welke overwegingen verweerder tot zijn besluit kwam. In het schrijven van de substituut-procureur des Konings van 27 april 2015 waarvan de inhoud verzoeker ter kennis werd gebracht door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende wordt echter uitvoerig uiteengezet op basis van welke vaststellingen tot het besluit wordt gekomen dat verzoeker en S.L. een schijnsituatie pogen te creëren en uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt duidelijk dat verweerder zich aansluit bij de bevindingen van de substituut-procureur des Konings. Verweerder stelt namelijk expliciet dat verzoeker door een schijnsituatie te creëren een handeling stelt die *“in strijd is met de openbare orde”*. Verzoekers bewering dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden afgeleid dat verweerder de visie van de substituut-procureur des Konings volgt mist bijgevolg feitelijke grondslag. Verzoeker kan, gelet op voorgaande bevindingen, ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder nog zou dienen toe te lichten waarom hij een uitvoerig onderbouwd advies bijtreedt of dat hij eigen overwegingen zou moeten aanbrengen om te verduidelijken waarom de relatie tussen verzoeker en S.L. als een schijnsamenwoning wordt gecatalogeerd. Verweerder kon zich beperken tot de verwijzing naar een advies waarvan de inhoud verzoeker reeds ter kennis werd gebracht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling laat verweerder toe om een vreemdeling, die een familielid van een Belg is in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, het verblijf in het Rijk te weigeren om redenen van openbare orde, met dien verstande dat de genomen maatregel in overeenstemming dient te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend mag zijn gebaseerd op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling. Dit gedrag dient bovendien een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen.

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat verzoeker inbreuken beging op de strafwet waarvoor hij werd veroordeeld, dat hij jarenlang weigerde gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten – waarbij moet worden benadrukt dat illegaal verblijf een misdrijf is (cf. artikel 75 van de Vreemdelingenwet) –, dat hij een inreisverbod naast zich neerlegde en er herhaalde malen een politionele tussenkomst nodig was ingevolge geweldplegingen ten aanzien van personen bij wie hij schijnbaar inwoonde, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder naliet te onderzoeken of hij een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en moet worden gesteld dat niet blijkt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat, met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker kon worden geweigerd. In dit verband moet nog worden verduidelijkt dat, nu verweerder zich niet beperkte tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling doch ook aangaf dat verzoeker bepaalde ongewenste gedragingen gedurende langere tijd bleef verderzetten, voldoende is aangetoond waarom hij verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als een gevaar voor de openbare orde beschouwde.

Het gegeven dat verzoeker de hem opgelegde straf ondergaat door middel van een elektronisch toezicht en hij zich niet onttrekt aan deze straf impliceert niet dat verweerder niet op basis van de door verzoeker gepleegde feiten vermag te besluiten dat hem geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Door de door hem gepleegde feiten te pogen te minimaliseren en te stellen dat de politionele tussenkomsten hun oorsprong vinden in het feit dat zijn vriendin een alcoholprobleem heeft – waarbij hij niet toelicht waarom dit eventueel een verantwoording zou kunnen vormen voor het toebrengen van

slagen aan deze vrouw en haar dochter – maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder de beschikbare feiten op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Daargelaten de vraag of verzoeker voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden moet worden gedomd dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een vreemdeling die krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf laat gelden dit verblijf te weigeren.

Verzoekers uiteenzetting geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder op enigerlei wijze de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.4. Daar verzoeker een recht op verblijf liet gelden in functie van een in België verblijvende Belgisch onderdaan zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet toepasselijk. Het Unierecht waarnaar verzoeker verwijst kan immers niet worden aangewend in een zuiver nationale situatie.

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker wist dat hij illegaal in het Rijk was en dat hij sedert 29 september 2012 onderworpen was aan een inreisverbod. Indien hij een normale gezinsrelatie had met S.L., behoorde deze dat ook te weten op het ogenblik dat zij zwanger werd van verzoeker en waren de beide ouders op de hoogte van het feit dat zij niet in België zouden kunnen blijven om hun gemeenschappelijk kind op te voeden. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In zoverre verzoeker de aandacht vestigt op het feit dat hij de zoon van S.L. als zijn kind erkende kan worden gesteld dat er niet wordt aangetoond dat dit kind hem niet zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst – verzoekers kind is immers nog zeer jong zodat mag worden aangenomen dat het zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10) – of dat hij slechts indien hij over een verblijfsrecht in België beschikt een gezinsleven met dit kind kan hebben. Een langdurig illegaal verblijf waarbij een vreemdeling eventueel banden heeft opgebouwd met personen in een bepaald land verplicht verweerder trouwens niet om deze vreemdeling tot een verder verblijf te machtigen (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verweerder heeft daarenboven verwezen naar de bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM, die voorzien dat onder bepaalde voorwaarden een inmenging in het recht op de uitoefening van een privé- en gezinsleven mogelijk is, en heeft gemotiveerd in ieder geval de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker te beschouwen als ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van de andere onderdelen van het middel is er een wettelijke basis – artikel 43 van de Vreemdelingenwet – die verweerder toelaat een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie af te wijzen indien uit het persoonlijk gedrag van de aanvrager kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Het door verweerder nagestreefde doel is ook een doel dat in artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorzien en waarvoor een inmenging in de uitoefening van het recht op een privé- en een gezinsleven mogelijk is. Door erop te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Europees Hof) in arresten richtsnoeren heeft voorzien die kunnen worden gehanteerd bij het maken van een belangenafweging en door te citeren uit arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu geen deugdelijke belangenafweging heeft doorgevoerd of dat hij onterecht besloot dat de nood om de openbare orde te beschermen kan verantwoorden dat verzoeker het verblijf in het Rijk wordt geweigerd. Het feit dat het Europees Hof richtsnoeren heeft voorzien betreffende gegevens die een bestuur eventueel kan betrekken bij de beoordeling of een bepaalde maatregel evenredig is aan het nagestreefde doel impliceert niet dat dit bestuur steeds met al deze gegevens rekening dient te houden, dat het niet vermag een zwaarder gewicht te geven aan bepaalde

gegevens of dat het niet op andere gronden tot zijn besluit kan komen. Het Europees Hof heeft daarenboven zelf reeds aangegeven dat de in de rechtspraak vooropgestelde criteria niet in alle gevallen kunnen worden aangewend (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13). Hierbij moet worden herhaald dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat verzoeker inbreuken beging op de strafwet waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat hij beslissingen die werden genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet reeds jaren naast zich neerlegt en dat zijn aanwezigheid in het Rijk reeds herhaalde malen noopte tot politionele tussenkomsten wegens slagen af te leiden dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK